

ת"פ 23569/05/12 - מדינת ישראל נגד ט.ג.

בית משפט השלום בנתניה

ת"פ 23569-05-12

בפני כב' השופט חגי טרסי

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

ט.ג.

הנאשם

ע"י ב"כ עו"ד מירב נוסבוים

הכרעת דין

כתב האישום:

נגד הנאשם הוגש כתב אישום ובו ארבעה אישומים בגין איומים על אחיו, מ.ג. (להלן: "המתלונן"), המתגורר בסמוך אליו, ביחידת דיור נפרדת. בכל אחד מהאישומים מיוחסת לנאשם עבירת איומים - עבירה על סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "החוק").

על פי עובדות האישום הראשון, ביום 7.5.12, בשעה 15:30 לערך, איים הנאשם על המתלונן, בכך שביצע תנועת יד לעבר חלקו השמאלי של בית החזה ואמר לו "שתיים בלב". במסגרת אישום זה מיוחסת לנאשם גם עבירה של הפרת הוראה חוקית - עבירה על סעיף 287 (א) לחוק, שכן ביום 2.5.12 ניתנה בבית המשפט החלטה לפיה נאסר על הנאשם לפנות למתלונן וליצור איתו קשר בכל דרך שהיא עד ליום 10.5.12.

על פי המפורט באישום השני, ביום 30.4.12 (בכתב האישום נכתב במקור התאריך 30.3.12, אך אין חולק כי הכוונה הייתה ליום 30.4.12 - ח.ט.), בשעה 15:30 לערך, פנה הנאשם למתלונן ואמר לו: "אני אזיין אותך, אני אכניס אותך לאיכילוב היום. היום אני רוצח אותך". בסמוך לכך אחז הנאשם בסכין מטבח, נופף בה במרחק של מטר ואמר לנאשם: "אני ארצח אותך ואת א.ג."

באישום השלישי נטען כי ביום 27.4.12 פנה הנאשם למתלונן ואמר לו: "אם לא תביא לי כסף זה יגמר לא יפה ואתה תגיע לאיכילוב" ואילו במסגרת האישום הרביעי נטען כי ביום 10.3.12, בעקבות ויכוח על רקע שימוש בסמים על ידי הנאשם, צעק הנאשם למתלונן: "היום אתה מת".

בתגובתו לכתב האישום, כמפורט בפרוטוקול מיום 16.9.13, כפר הנאשם בכל המיוחס לו. הנאשם אישר כי הוא והמתלונן מתגוררים בשתי יחידות דיור באותה חצר וכי קיים ביניהם סכסוך, אך לדבריו לא איים על המתלונן ודווקא המתלונן הוא שתקף אותו בעבר יותר מפעם אחת. הנאשם הודה בדבר קיומה של ההחלטה שאסרה במועדים הרלבנטיים על יצירת קשר עם המתלונן, אך טען כי לא פנה כלל אל המתלונן, לא דיבר עמו ולא ביצע כלפיו כל תנועת יד כמיוחס לו באישום הראשון. כמו כן כפר בכל דברי ומעשי האיום שיוחסו לו בארבעת האישומים.

לנוכח עמדתו זו של הנאשם, הובאו בפני מכלול הראיות והעדויות הרלבנטיות, כשבמרכזן עדויות המתלונן והנאשם ועדותו של אחיהם א.ג., המוזכר בעובדות האישום השני. אציין כבר עתה כי בעדותו בבית המשפט נטה המתלונן למזער את חומרת המעשים שייחס לנאשם, והרבה לטעון כי אינו זוכר במדויק את שאירע. על רקע זה הוכרז כעד עוין והודעותיו הוגשו לצורך יישום הוראות סעיף 10 א' לפקודת הראיות. עוד אקדים ואומר כי לאחר שבחנתי בקפידה את הראיות שהוצגו לגבי כל אחד מהאישומים, שוכנעתי כי אחריותו של הנאשם למעשים המיוחסים לו הוכחה כדבעי בכל הנוגע לאישומים 1 ו-2, ואילו בנוגע לאישומים 3 ו-4 נותר ספק סביר בנוגע לאשמתו. לפיכך, החלטתי להרשיע את הנאשם בעבירות שיוחסו לו באישומים 1 ו-2 ולזכותו מיתר האישומים. להלן יובאו נימוקיי. על מנת להקל על הבנת האירועים, אתייחס אליהם על פי סדרם הכרונולוגי, מהאישום הרביעי ועד לראשון, ולא על פי סדרם בכתב האישום.

עדות המתלונן:

כפי שציינתי בפסקה הקודמת, במהלך שמיעת עדותו של המתלונן ונוכח התנהלותו במתן העדות, אליה אתייחס בפרק הדיון וההכרעה, הוגשו לעיוני מטעם התביעה ההודעות שמסר במשטרה לגבי כל אחד מהאישומים. אתאר כעת את הגרסאות שמסר במשטרה ובבית המשפט לגבי כל אחד מהאישומים.

באשר לאישום הרביעי, מסר המתלונן בתלונה ת/1 שהגיש ביום 10.3.13 בשעה 18:13, כי באותו יום בסמוך לשעה 14:00, חזר לביתו ורצה לנוח. הנאשם הציק לו בכך שמספר פעמים פתח וסגר את דלת ביתו של המתלונן, ובכל פעם ברח, נכנס לביתו שלו וסגר את הדלת. בשלב מסוים גם צעק לעברו הנאשם: "**היום אתה מת, היום אתה מת**". לדברי המתלונן, נבעו האיומים מוויכוחים ממושכים בינו לבין הנאשם על כך שהנאשם שותה אלכוהול ומעשן סמים, בעוד המתלונן, נרקומן בעברו, אינו מסכים שיוכנסו סמים לבית.

בעדותו הראשית בבית המשפט בנוגע לאישום זה מסר המתלונן בעמ' 8 ש' 15-2 לפרוטוקול כי בעבר אכן היו בינו לבין הנאשם ויכוחים על רקע שימוש בסמים מצד הנאשם, אך כיום הנאשם נקי. הוא טען כי אינו זוכר מה קרה ביום הרלבנטי, ולאחר שרוענן זכרונו על ידי התובעת, נזכר שהנאשם דפק על דלתו אך לא זכר מה הוא רצה והאם אכן אמר לו "היום אתה מת". כמו כן זכר שהוא עצמו הגיב למעשי הנאשם בקללות.

במהלך החקירה הנגדית, בעמ' 14-15 לפרוטוקול, אישר המתלונן, לבקשת הסנגורית, כי הנאשם התנהג "כנודניק",

בכך שדפק בכל פעם על הדלת, וכי בשל כך התעורר זעמו של המתלונן, אשר ביקש לנוח את מנוחת הצהריים. עוד אישר המתלונן את האפשרות כי הנאשם בסך הכול ביקש ממנו סיגריה וכי התפתחו ביניהם חילופי קללות הדדיים, ללא דברי איום. בשל כעסו על הנאשם יתכן כי בדבריו במשטרה לא דייק באופן מלא, גם אם אינו זוכר שנקב בביטוי "אתה מת".

לגבי האישום השלישי, מסר המתלונן בהודעתו ת/2 מיום 27.4.14 שעה 15:50 כי באותו יום בסביבות השעה 12:30, ביקש ממנו הנאשם כסף, והמתלונן השיב שיוכל לקבלו ב-10 לחודש. בעקבות זאת איים עליו הנאשם בכך שאמר "**אם לא תביא לי כסף זה יגמר לא יפה ואתה תגיע לאיכילוב**". בהמשך, לאחר שהמתלונן חזר מקניות במכולת, נכנס הנאשם לחדרו ואמר לו "**תביא לי כסף, אם לא אתה מת היום**". כשנשאל מי עוד ראה את המקרה מסר שאח נוסף בשם יאיר שמע צעקות והגיע מהמחסן ואולי הוא שמע מה אמר הנאשם.

בעדותו הראשית לגבי אישום זה, בעמ' 8 ש' 16-31, הסביר המתלונן כי זמן מה קודם לכן, כשהחל הנאשם לעבוד, הסכים המתלונן לבקשת הנאשם לפיה תיכנס משכורתו לחשבון הבנק של המתלונן, ובלבד שלא יידרש למסור לנאשם כסף בטרם תיכנס המשכורת לחשבון. במקרה זה, פנה אליו הנאשם הרבה לפני ה-10 לחודש, מועד כניסת משכורתו לחשבון הבנק, וביקש ממנו כסף. המתלונן סירב ובתגובה הנאשם כעס וקילל. המתלונן העיד כי גם הוא עצמו קילל את הנאשם בתגובה ואמר דברים כגון "**בן זונה, אני אשבור לך את העצמות...**", אך לטענתו הוא אינו זוכר בדיוק את המילים שהשמיע הנאשם כלפיו. גם כשעומת ישירות על ידי התובעת עם הביטויים המאיימים בהם נקב בהודעתו ת/2, השיב המתלונן: "**אני שמעתי איכילוב אבל אני לא זוכר ב-100%, אני זוכר במעורפל**".

במסגרת החקירה הנגדית, בעמ' 16-17 לפרוטוקול, אישר המתלונן, במענה לשאלות ב"כ הנאשם, כי למעשה הטיח בו הנאשם את הטענה כי הוא גוזל מכספו וכי בשל כך הוא צפוי לעונש מידי שמיים בכך שישוב ויסבול מהתקפי לב ויהיה מאושפז פעם נוספת באיכילוב. המתלונן אימץ את התזה שהוצגה לו ע"י הסנגורית לפיה הוא התרגז כשמע את הנאשם מאחל לו שיחלה בלבו פעם נוספת, ועל כן פנה למשטרה.

באשר לאישום השני, מסר המתלונן בהודעתו ת/3 מיום 30.4.12 שעה 16:31 כי בשעה 15:30 באותו יום, לאחר שחזר מהעבודה, פגש בנאשם והנ"ל איים עליו במילים: "**אני אזיין אותך, אני אכניס אותך לאיכילוב היום**". המתלונן הלך לקחת מגבת מהמחסן וכשחזר ראה את הנאשם מחזיק בסכין לחם באורך של 25 ס"מ, עם ידית שחורה. הנאשם אמר: "**היום אני רוצח אותך ואת א.ג.**", תוך כדי שהוא מנופף בסכין במרחק של מטר בלבד מגופו של המתלונן. המתלונן נמלט מיד למעלה לחדרו של האח א.ג.. א.ג., אשר שמע את דברי האיום, הציע לו לנסוע להגיש תלונה במשטרה, וכך עשה. בנוסף לא.ג., שהתה בבית גם אמם הקשישה של האחים, והיא אף ראתה את מעשיו של הנאשם, אך לדברי המתלונן האם מגוננת על הנאשם ולא תעיד נגדו.

בעדותו הראשית לגבי אישום זה מסר המתלונן בעמ' 9 ש' 1-10 כי אינו זוכר שהנאשם החזיק בסכין. כשעומת עם דברי האיום שפירט בתלונה, השיב כי המילה "איכילוב" חזרה על עצמה פעמים רבות בדברי הנאשם, אך הוא אינו זוכר בוודאות את האמרות המאיימות הללו. הוא גם לא זכר בוודאות שעלה לחדרו של א.ג.. גם בחקירה הנגדית בנושא זה בעמ' 18 לפרוטוקול, שב המתלונן וטען כי באירוע זה לא היה מעורב כלל סכין. עוד טען כי אינו זוכר בדיוק מה נאמר

מצידו של הנאשם, אם כי הוא משתדל תמיד לומר את האמת בפניותיו למשטרה.

לבסוף, באשר לאישום הראשון, מסר המתלונן בהודעתו ת/4 מיום 7.5.12 שעה 16:40, כי כשחזר מהעבודה בשעה 15:30 וישב מחוץ לחדרו, ניגש אליו לפתע הנאשם ואמר לו "שתיים בלב", תוך שבמקביל ביצע בידו תנועת יד סיבובית, אותה פירש כתנועת דקירה, כלומר כאיום מצד הנאשם לדקור אותו בלב פעמיים. המתלונן העריך כי הרקע למעשיו אלה של הנאשם היה הוצאת צו ההגנה נגדו על ידי המתלונן ביום 2.5.12. המתלונן הדגיש כי הנאשם לא אחז בידו חפץ כלשהו בעת שביצע את התנועה המאיימת ומסר כי לדעתו הנאשם זקוק לטיפול על רקע שימוש בסמים ובאלכוהול.

כשנשאל לגבי אירוע זה במסגרת עדותו הראשית, מסר המתלונן כי אירוע זה חרוט בזיכרונו היטב וטען כי הנאשם לא אמר "שתיים בלב", אלא אמר "**תקבל עוד שני התקפי לב**", תוך שהוא מניף את ידו המאוגרפת מגובה הכתפיים כלפי מעלה. המתלונן הגיב בקללות והטיח בנאשם כיצד אינו מתבייש לאחל לו עוד שני התקפי לב. כשעומת עם דבריו במשטרה לפיהם מדובר היה באיומי דקירה, טען כי אינו זוכר שאמר דברים ברוח זו ושלא הבין שמדובר באיום בשתי דקירות בלב (עמ' 9 ש' 11-24). על דברים דומים חזר בהמשך בעמ' 12 ש' 7-12 וכשעומת עם העובדה שגם במהלך העימות בינו לבין הנאשם הדגים תנועת דקירה וחזר על הביטוי "שתיים בלב", טען כי בעימות נשאל אם הייתה תנועת יד והשיב בשלילה וכי גם שם דיבר על "שני התקפי לב" ועל הנפת היד כלפי מעלה (עמ' 12 ש' 21 - עמ' 13 ש' 2). גם במהלך החקירה הנגדית חזר על גרסתו זו וטען כי לא סיפר במשטרה על כוונה לדקור וכי מדובר בהמצאה (עמ' 19 ש' 25-31).

במהלך עדותו מסר המתלונן מספר פרטים חשובים נוספים ולפיהם מאז האירועים המפורטים בכתב האישום נערכה בינו לבין הנאשם סולחה וכיום הם ביחסים טובים מאד: "**היום אנחנו מעבר לאחים, אנחנו חברים טובים**" (עמ' 7 ש' 18). כיום הבית רגוע וגם אם נאמרו דברים, הרי שהם נסלחו (עמ' 11 ש' 1-2). עוד ציין המתלונן בעדותו כי לו ולאחיו "פתיל קצר", ועל רקע זה הוגשו ביניהם לאורך השנים תלונות הדדיות. הוא עצמו ממחר לכעוס ונוהג לפנות מיידית למשטרה, על מנת להימנע מלפרוק זעמו על הנאשם באופנים אחרים, כגון באלומות פיזית, אך לאחר הגשת התלונה ממחר הוא אף לסלוח. יחד עם זאת, מסר המתלונן, כי פניותיו למשטרה הן פניות אמת וכי גם אם אינו זוכר בדיוק מה אירע, אין הוא פונה למשטרה אלא אם אירע דבר מה (ראו עמ' 10 ש' 20-22, עמ' 11 ש' 9-14, 24-25).

עדות האח א.ג.:

א.ג., אחיהם של הנאשם והמתלונן, העיד מטעם התביעה לגבי אירועי האישום השני. לדבריו, במועד האירוע שהה ביחידת הדיור שלו שבקומה השנייה של הבית ושמע את הנאשם אומר למתלונן: "**אני ארצח אותך ואת אלי**". הוא עצמו לא ראה סכין אך המתלונן, שעלה אליו למעלה מייד לאחר האיום, סיפר לו על כך שהנאשם איים עליו עם סכין וא.ג. הציע לו שיסעו יחדיו להגיש תלונה. עוד ציין העד כי הנאשם מעשן סמים ושותה אלכוהול ומהווה בהתנהגותו בעיה חמורה. לדבריו, הנאשם גם נוהג לא פעם לומר למתלונן שישלח אותו לאיכילוב, על רקע הסכסוך הממושך ביניהם.

במהלך החקירה הנגדית אישר העד כי הנאשם והמתלונן הרבו להגיש זה כנגד זה תלונות במשטרה, אך נהגו גם

להתפייס בתוך פרק זמן קצר ולבטל התלונות. הוא עצמו נמצא ביחסים טובים עם המתלונן, בעוד בינו לבין הנאשם אין כל קשר אישי. הסנגורית הטיחה בא.ג. כי גרסתו אינה אמת וכי מסר אותה במשטרה רק ביום 8.5.12, על מנת לתמוך בגרסת המתלונן ולהביא לשחרורו, משזה היה עצור באותה עת לצד הנאשם. העד דחה טענה זו, הסביר כי כשהתייצב עם המתלונן ביום 30.4.14 בתחנת המשטרה, לא התבקש למסור עדות בעצמו, לאחר שנגבתה עדות המתלונן, וכי בעדותו במשטרה מסר גרסת אמת. עוד דחה את הטענה כי רק שמע חילופי צעקות בין הנאשם למתלונן, ללא דברי איום, ועמד על גרסתו לפיה שמע את הנאשם מאיים לרצוח אותו ואת המתלונן. לדבריו, פעמים רבות מערב אותו הנאשם במריבותיו עם המתלונן, וכך עשה גם הפעם.

עדויות השוטרים:

לצד עדויות האחים, נשמעו בפני גם עדויות השוטרים הראל פולינסקי, אפרים דסטה, ליהי דרור ופורסאן עיאדאת. פולינסקי ודרור הוזמנו על ידי התביעה על מנת להעיד על נסיבות גביית הודעות המתלונן ת/2-4. שניהם העידו כי רשמו במדויק את דבריו של המתלונן, הקריאו הדברים בפניו והחתימו אותו על האמרות שגבו ממנו. הגב' דרור, שגבתה את ההודעה ת/4, הבהירה באופן ספציפי כי הפרשנות לפיה איים הנאשם במעשיו המתוארים באישום הראשון לדקור את המתלונן בליבו, באה מפיו של המתלונן, כמפורט בהודעה, ומדובר במילותיו שלו. הוא לא זכרה מה היה מצבו הנפשי של המתלונן בעת גביית העדות, אך מסרה כי היא זוכרת את תנועת היד שהדגים לה - שתי תנועות של כף יד קמוצה מגובה הכתף כלפי מטה ולפנים, והבהירה כי בוודאות לא מדובר היה בתנועה כלפי מעלה (עמ' 35 ש' 21-16).

השוטר דסטה התייצב על מנת להבהיר מה שמע מהמתלונן במהלך העימות שערך בינו לבין הנאשם ביום 9.5.12, כמפורט בדו"ח העימות ת/8, שהוגש עוד קודם לכן בהסכמה. הדו"ח הנ"ל נפתח בדברי המתלונן ולפיהם "**ביום שני ביום שנעצרנו... עשית לי כך, שתיים ללב שלך**". מייד לאחר מכן רשומה בסוגריים הערת החוקר ולפיה: "**המתלונן קם ומדגים צורת דקירה בלב**". דסטה הבהיר בעדותו כי המילים שנרשמו בדו"ח העימות נאמרו על ידי הנאשם והמתלונן מרצונם החופשי, ותועדו במדויק בדו"ח. השניים אף חתמו על דו"ח העימות לאישור הדברים. כשעומת על ידי הסנגורית עם הטענה שהנאשם רק הניף ידו כלפי מעלה ואיחל לאחיו שאלוהים ישלם לו בהתקפי לב נוספים, מסר החוקר כי כפי שהבהיר בהערה שרשם ב-ת/8, התנועה שהמתלונן הדגים בפניו הייתה תנועת דקירה.

לבסוף, העיד גם ראש משמרת הסיוור פורסאן עיאדאת, אשר הגיע לביתם של הצדדים ביום 7.5.12, ביחד עם השוטרת ליהי דרור, ושמע מהמתלונן ישירות מדוע פנה לעזרת המשטרה. על פי האמור בדו"ח הפעולה שערך באותו יום, ת/9, סיפר לו המתלונן את עיקרי הדברים שנמסרו גם בהודעה הפורמאלית שנגבתה ממנו - ת/4. בין היתר, חזר על הביטוי "שתיים בלב" והדגים לו תנועת יד "**כאילו הוא ידקור אותו**". בעדותו בבית המשפט הבהיר פורסאן כי המתלונן גם הדגים בפניו את אותה תנועה וגם הבהיר מילולית כי הכוונה הייתה לתנועת דקירה. הוא שלל מכל וכל את הטענה כי דובר על התקפי לב, ועמד על גרסתו לפיה המתלונן הבהיר היטב כי הכוונה הייתה לשתי דקירות בלב. את התנועה עצמה תיאר כתנועת נעיצה לעבר ליבו שלו, מהחוץ פנימה, וזאת בשונה מהתנועה שתיארה ליהי דרור מכיוון הגוף וכלפי חוץ.

בשולי הדברים אציין כי לאחר שנשמעה עדותו של פורסאן ולמעשה אמורה הייתה להסתיים פרשת התביעה, לא נעתרתי

לבקשת דחייה נוספת מטעם התביעה, לצורך שמיעת עדותה של שוטרת נוספת, הגב' כרמית בראון, אשר גבתה מהמתלונן את ההודעה ת/1.

גרסת הנאשם:

במסגרת חקירת המשטרה נגבו מהנאשם שתי הודעות - ת/6 ו-ת/7, וכן נערך לו עימות עם המתלונן, כמפורט בדו"ח ת/8. בהודעה הראשונה - ת/6 - מיום 7.5.12, אישר הנאשם כי הוא מודע לצו ההגנה שהוצא נגדו, אך לטענתו לא הפר אותו ולא פנה כלל אל המתלונן. לדבריו, המתלונן מגיש נגדו תלונות סרק שכן הוא שונא אותו ומקנא בו. הנאשם כפר בטענה שאיים לדקור את המתלונן בליבו וטען כי המתלונן הוא שמאיים עליו ואף רדף אחריו כשפטיש בידו כעשרה ימים קודם לכן. אציין, במאמר מוסגר, כי המתלונן נחקר בגין טענות אלה, בהודעה שהוגשה וסומנה ת/5, אך לא נמצאה ככל הנראה תשתית ראייתית מספקת להגשת כתב אישום נגדו, ומכל מקום סוגיה זו אינה עומדת כיום לפתחי.

בהודעה השנייה, ת/7, מיום 9.5.12, בה נחקר גם לגבי האירועים הקודמים, דהיינו לגבי אישומים 2-4, הכחיש הנאשם כי איים על המתלונן בהזדמנות כלשהי. כשנשאל לגבי האיומים לפיהם ישלח את המתלונן לאיכילוב מסר כי לא מדובר היה באיום אלא בכך שאמר שהקדוש ברוך הוא ישלח את המתלונן לאיכילוב. מעולם לא איים בסכין ורק אמר למתלונן שהוא גוזל ממנו כסף ועל כן אלוהים ישלם לו ויענישו. לגבי האישום הרביעי טען כי דפק על דלתו של המתלונן וביקש סיגריה, אך הכחיש כל דבר איום.

במהלך העימות מסר הנאשם כי הוא אינו בגדר "צדיק תמים" וכי הוא מעוניין בשלום בית עם אחיו. במסגרת זו אף הסכים להפחית את צריכת האלכוהול מצידו ואישר כי הוא משתכר פעמיים בשבוע לערך, בעיקר בסופי שבוע. בשורות 13-15 לדו"ח העימות ת/8 מתועדים חילופי דברים לפיהם הטיח המתלונן בנאשם כי בהיותם במטבח איים הנאשם על המתלונן בסכין ואיים לרצוח אותו ואת א.ג. בתגובה משיב לו הנאשם: "**כי שיגעת אותי, הוצאת אותי מדעתי, הייתי נסער כי לא קיבלתי את כספי**". בעקבות זאת נשאל הנאשם על ידי החוקר איזו סכין החזיק, אך פעם נוספת חוזר הנאשם לכפירתו והכחיש החזקת הסכין.

בעדותו בבית המשפט מסר הנאשם כי במועדים הנקובים בכתב האישום כל הבית סער, אך לאחר מכן השלימו הוא והמתלונן וכיום הם ביחסים הטובים ביותר מבין כל 12 האחים. הוא ציין כי בינו לבין המתלונן היה ויכוח על רקע סירובו של המתלונן לתת לו מקדמה על חשבון השכר שאמור היה להיכנס לחשבון הבנק, אך מדובר היה בוויכוח רגיל בין אחים, ללא כל איום או דיבורים על דקירות. לטענתו, נעשה לו עוול על ידי המשטרה והתביעה, אשר מתנכלים לו. לדבריו: "**השוטרים זוכרים מה שהם רוצים... על כל מילה שאני אומר מגישים כתב אישום**" (עמ' 40 ש' 25-26).

באופן ספציפי מסר לגבי האישום הרביעי כי דפק על דלתו של המתלונן על מנת לבקש ממנו סיגריה או מצית, וכי המתלונן, שהנו אדם קצר רוח, הגיב בעצבים. הוא עצמו לא השמיע כל דברי איום, וכך גם לגבי האישום השלישי, בו היה ויכוח על נושא המקדמה הכספית אך לא הוזכרה כלל המילה איכילוב. נושא זה הוזכר רק במסגרת האישום הראשון, בו אמר למתלונן, על רקע סירובו למסור לו את הכסף: "**זה לא יפה איך שאתה מתנהג אלי, יש אלוהים בשמים והוא**

יתן לך עוד שני התקפי לב... אמרתי הקדוש ברוך הוא שופט והוא יתן לך שני התקפי לב, ובמקביל הניף את יד מימנו הפתוחה כלפי מעלה לעבר השמים (עמ' 42 ש' 7-1). כשנשאל על דברי האיום המיוחסים לו באישום השני מסר באופן לקוני כי אף פעם אינו מדבר כך וכי מעולם לא איים על המתלונן בסכין או בחפץ אחר כלשהו. עוד טען כי לא השמיע כל דבר איום גם כלפי א.ג. וכי א.ג. הנו אדם רע המתנכל לו מזה שנים רבות.

במהלך החקירה הנגדית, הבהיר הנאשם כי לתפיסתו, הגיש המתלונן את ארבע התלונות על רקע סירובו למסור לנאשם סכומי כסף כמקדמה על חשבון המשכורת וטענת הנאשם כלפיו כי מדובר במעשי גזל. עוד טען כי עד לוויכוח בנוגע לכסף היו היחסים ביניהם טובים. בנוסף, מסר הנאשם כי מייד לאחר שחרורו מהמעצר, בסמוך לאחר אירועי האישום הראשון, נערך בינו לבין המתלונן סולחה, בנוכחות חברים ומכרים והם מחלו זה לזה. הוא אישר כי מסר בהודעה מאוחרת יותר כי המתלונן הבטיח לו בנוכחות עדי הסולחה שכשיגיע להעיד בבית המשפט ימסור עדות טובה לגביו ויספר שיחסיהם טובים וכי כל מה שקרה ביניהם היה בטעות. כשעומת עם המשפטים שצוטטו לעיל מתוך דו"ח העימות ת/8 מסר כי כששמע על טענת האיום בסכין קם בסערה והכחיש זאת, ודבריו לפיהם המתלונן "שיגע אותו" התייחסו לכך שלא הבין מדוע המתלונן מסרב לתת לו את סכום הכסף המבוקש על ידו.

דין והכרעה:

כפי שניתן ללמוד מהסקירה הנרחבת של הגרסאות, שמסר המתלונן לגבי כל אחד מהאירועים, קיים שוני מהותי בתיאור התנהגות הנאשם בין התלונות שהוגשו במשטרה לבין העדות בבית המשפט. בעוד בכל אחת מהתלונות ת/1 עד ת/4 מסר המתלונן תיאור עובדתי המפליל את אחיו בביצוע עבירות האיומים שיוחסו לו, הרי בעדותו בבית המשפט מסר כי אינו זוכר את שנאמר לו על ידי הנאשם או סיפק פרשנות שונה ומקלה לדברים, אשר אינה מגבשת עבירה פלילית.

לגבי האישום הרביעי למשל טען תחילה כי אינו זוכר מה אמר לו הנאשם. לאחר שעומת עם הפרטים שמסר בהודעתו ת/1 טען כי אינו יכול לאשר את אותם פרטים בוודאות, ולבסוף אימץ את הצעת הסנגורית לפיה ייתכן שלא דייק בדבריו במשטרה. לגבי האישום השלישי העיד כי הוא זוכר שהנאשם מלמל את המילה "איכילוב", אך לא מעבר לכך, ואימץ את פרשנות ההגנה לפיה מדובר היה בכך שהנאשם איחל לו עונש מידי שמיים בלבד. לגבי האישום השני, לא זכר שהיה שימוש בסכין ואף לא חזר על תוכן האמרות המאיימות שמסר במשטרה. לבסוף, בנוגע לאישום הראשון, אימץ את גרסת ההגנה ולפיה לא מדובר היה באיום מילולי והתנהגותי לדקרו בלב, אלא תפילה לכך שישוב לסבול מהתקפי לב.

על רקע הבדלים משמעותיים אלה נקל להבין מדוע הוכרז המתלונן "עד עוין", ומדוע הוגשו הודעותיו במשטרה כראיות מטעם התביעה, לצורך יישום הוראות סעיף 10 א' לפקודת הראיות. כידוע, רשאי בית המשפט, בהתאם לסעיף הנ"ל, להעדיף בתנאים מסוימים את אמרתו של עד, כפי שהועלתה על הכתב בשלב חקירת המשטרה, על פני הגרסה שמסר בעדותו בבית המשפט "והכל אם ראה לעשות כן לנוכח נסיבות העניין, לרבות נסיבות מתן האמרה, הראיות שהובאו במשפט, התנהגות העד במשפט ואותות האמת שנתגלו במהלך המשפט".

לאחר שנתתי דעתי למכלול נסיבות העניין, שוכנעתי כי יש להעדיף הגרסאות שמסר המתלונן במשטרה על פני עדותו

בבית המשפט. אזכיר תחילה כי כל אחת ואחת מהתלונות, ת/1-ת/4, הוגשה על ידי המתלונן בסמיכות גבוהה לאירועים, בטרם חלפו ולו שעות אחדות מהמעשים עצמם. כל אחת מאותן תלונות כוללת תיאור מפורט, סדור, הגיוני וקוהרנטי של האירועים, ומבהירות את רצף ההתרחשויות ואת המניעים העומדים ביסודם. יש בהן היגיון פנימי ודיוק בפרטים ובציטוטים, ולא ניכר בהן ניסיון להשחיר את פניו של הנאשם, להגזים במיוחס לו או כוונה למצות עמו את הדין על לא עוול בכפו.

מנגד, עדותו של המתלונן בבית המשפט, לא אופיינה באותה מידה של דיוק והקפדה. לפתע פתאום נתקף המתלונן בקשיי זיכרון ולא מסוגל היה לשחזר את דברי הנאשם ואת מעשיו, אפילו לא לאחר שרוענן זכרונו מההודעות שמסר. לא זו אף זו, בעוד שהמתלונן הצליח ללא כל קושי לשחזר את הרקע לוויכוחים, את דבריו שלו כלפי הנאשם ואת זהותם של בני המשפחה הנוספים שהיו נוכחים במקום בכל אחד מהמקרים, התמקדו "קשיי הזיכרון" דווקא בפרטים המהותיים ביותר לאישום, דהיינו בכל הנוגע לטיבם ולתוכנם של מעשי ודברי האיום בהם נקט הנאשם כלפיו.

ניכר היה אמנם כי המתלונן אינו חש בנוח מכך שאינו חושף בבית המשפט את האמת במלואה, וכשנשאל האם מסר אמת בהודעותיו במשטרה אישר בכל פעם כי הוא אינו נוהג להגיש תלונות שווא, אך ניסיונו להסוות את בחירתו להימנע מהפללת הנאשם בתואנה של קשיי זיכרון לא היה משכנע, ואין מנוס מהמסקנה לפיה עדיפות הגרסאות שמסר במשטרה על פני אלה שמסר בבית המשפט.

כאן המקום להזכיר כי הנאשם, בסופו של יום, הנו אחיו של המתלונן. לא פעם נתקלים בתי המשפט במקרים בהם על רקע קרבת משפחה, חוזרים בהם עדים ומתלוננים מאמרות מפלילות שמסרו במשטרה כנגד קרוביהם, והדברים ידועים ומוכרים. דומה כי מקרה זה אינו שונה, והטעמים למהפך זה בהתנהלותו של המתלונן אף הובהרו היטב בעדויותיהם של הנאשם והמתלונן כאחד. שניהם מסרו כי בסמוך לאחר האירועים המפורטים בכתב האישום נערכה ביניהם סולחה, הם מחלו זה לזה וכיום מערכת היחסים ביניהם לא רק תקינה אלא טובה וקרובה במיוחד. הנאשם אף אישר בדבריו מפורשות כי המתלונן הבטיח לו בנוכחות גורמים נוספים כי ימסור בבית המשפט עדות המיטיבה עמו. המתלונן אמנם לא עומת עם דברים אלה, אך בפועל נקל לראות כי ישם אותם בעדותו, והמניע לכך הובהר היטב בעדויות.

אם לא די בכך, הרי שגם בחינת הראיות הנוספות שהובאו, ראיות שהינן חיצוניות לעדות המתלונן עצמו, מבהירות בעליל את העדיפות שיש ליתן לדבריו במשטרה על פני עדותו בבית המשפט. כך למשל, מאמתת עדותו של האח א.ג. את התיאור שמסר המתלונן לגבי האישום השני בהודעתו ת/3, וסותרת מכל וכל את דבריו בבית המשפט לפיהם כלל לא התלונן על איום בסכין ואינו זוכר אמרה מאיימת כלפיו וכלפי א.ג.. באותו אופן מאמתות עדויות השוטרים את דברי המתלונן במשטרה ואת התיאורים שמסר להם לגבי איומי הדקירות באישום הראשון למשל, ואינן עולות בקנה אחד עם הגרסה שמסר בבית המשפט לפיה מדובר היה בהנפת היד כלפי מעלה ואיחולים לעונש מידי שמיים.

התוצאה הכוללת הנה, אם כן, כי קיימת עדיפות מובהקת לגרסאות שמסר המתלונן במשטרה על פני הגרסאות שמסר לגבי כל אחד ואחד מהאישומים בבית המשפט. עם זאת, אין פירוש הדבר כי די בכל אחד מהמקרים בהודעה שנמסרה במשטרה כדי להביא להרשעה. עדיין מחויב בית המשפט לגבי כל אישום ואישום לבחון את המסכת הראייתית שהוצגה ולברר האם יש בה כדי לבסס אחריותו של הנאשם למיוחס לו ברמה של מעל לכל ספק סביר. עוד ראוי להזכיר כי על פי

הוראת סעיף 10 א' (ד) לפקודת הראיות, הרשעה על יסוד הודעת חוץ של עד מחייבת קיומה של תוספת ראייתית מאמתת מסוג "דבר לחיזוק". על יסוד עקרונות אלה אבחן כעת את התשתית הראייתית לגבי כל אחד מהאישומים.

האישום הרביעי:

התשתית הראייתית לחובת הנאשם במסגרת אישום זה מעוגנת כל כולה בהודעת המתלונן ת/1, כאשר מולה ניצבת הכחשתו העיקשת של הנאשם בבחינת "גרסה מול גרסה". מעבר להודעתו המפלילה של המתלונן, עליה לא חזר בבית המשפט, לא הובאה כל ראיה נוספת המחזקת או מאמתת את גרסתו. עוד עולה מהראיות כי טענת הנאשם לפיה רק דפק על דלתו של המתלונן על מנת לבקש ממנו סיגריה, ובכך הפריע למנוחתו של המתלונן ועורר את כעסו, הושמעה על ידו כבר בחקירתו במשטרה ת/7. בנסיבות אלה, ולנוכח העדויות שהובאו בדבר נטייתו של המתלונן להתכעס ולהגיש תלונות, בשל אותו "פתיל קצר" המאפיין אותו, ועל אף ששוכנעתי כי קיימת עדיפות לגרסאות שמסר במשטרה על פני עדותו בבית המשפט, לא שוכנעתי מעל לכל ספק סביר כי הנאשם אכן איים על המתלונן בהזדמנות זו, כמיוחס לו בכתב האישום.

עוד ראוי להזכיר כי בכל הנוגע להודעה ת/1, לא עמדה התביעה בתנאי סעיף 10 א' להכשרת ההודעה, שכן גובת ההודעה לא העידה ובמובן זה לא הוכח כנדרש מתן האמרה, כמתחייב מהוראת סעיף 10 א' (א) (1) לפקודה. אשוב ואזכיר כי לא מצאתי לנכון, בהתחשב במספר הדיונים שנדרשו להשלמת פרשת התביעה, לדחות את הדיון פעם נוספת ולאפשר זימונה של הגב' בראון לעדות, לאחר שזו נתבקשה לראשונה רק בשלב מתקדם זה של ההליך. אשר על כן, ממילא לא ניתן היה לבסס הרשעת הנאשם על האמור ב-ת/1. מכל מקום, כפי שהובהר, נותר ספק סביר בנוגע לאישום זה ועל כן יזוכה הנאשם מאישום זה.

האישום השלישי:

מסקנה דומה מתחייבת לטעמי גם בנוגע לאישום השלישי. ההודעה ת/2 אמנם הוכשרה כדין בעדותו האמינה של גובה ההודעה, אשר לא הותירה כל ספק בדבר מהימנות תיעוד האמרה, אך בהתחשב בנוסח האיום המיוחס לנאשם בכתב האישום, דהיינו "אם לא תביא לי כסף זה יגמר לא יפה ואתה תגיע לאיכילוב", ובהסברים שמסרו העדים בבית המשפט, נותר בליבי ספק האם מדובר היה באיום או באמרה מכוערת שאינה בגדר איום.

הנאשם והמתלונן כאחד מסרו הן במשטרה והן בבית המשפט כי מדובר היה בוויכוח סביב מסירת מקדמה לנאשם מחשבון הבנק של המתלונן, על חשבון משכורתו העתידית של הנאשם. שניהם אישרו כי הנאשם טען שהמתלונן מבצע כלפיו מעשה גזל וכי הוא ראוי על כך לעונש מידי שמיים. הנאשם סיפק הסבר זה מפורשות בזמן אמת, כאשר נחקר במשטרה, כאמור בהודעתו ת/7, ומעבר להודעת המתלונן לא הובאה כל ראיה נוספת התומכת בפרשנות המחמירה של הדברים כדברי איום, וזאת בשונה מהמצב באישום הראשון למשל, כפי שיפורט בהמשך.

אכן קיימת עדיפות לגרסת המתלונן במשטרה על פני עדותו בבית המשפט, אך בנסיבות המסוימות של אישום זה אין די

בה לטעמי כדי לבסס מעל לכל ספק סביר את המסקנה כי הנאשם איים לפגוע בעצמו במתלונן. לכך יש להוסיף את העובדה כי על אף שהמתלונן מסר בהודעתו ת/2 כי במקום נכח אחיו יאיר, ויתכן ששמע את חילופי הדברים, הרי שמיאיר לא נגבתה עדות על ידי המשטרה והוא לא הובא בפני לשמיעת גרסתו. מהמזכר ת/10 עולה כי נעשו ניסיונות מסוימים לזמנו למתן עדות, אך משהוברר לחוקרים, אף מבלי שדיברו איתו, כי הוא אינו שש להתערב בסכסוך, לא ננקטו צעדים נוספים לגביית העדות. משמדובר בעד שהיה נוכח במקום ויכול היה למסור עדות מכלי ראשון על תוכן אמרותיו של הנאשם, אי זימונו למתן עדות הינו בבחינת מחדל שתורם אף הוא לביסוס הספק. אשר על כן, יזוכה הנאשם, מחמת הספק, מהמיוחס לו גם באישום זה.

האישום השני:

שונים לחלוטין פני הדברים בנוגע לאישום השני. במקרה זה עלה בידי התביעה להציג חיזוק משמעותי ביותר לדברים שמסר המתלונן ב-ת/3, בדמות עדותו של האח א.ג.ג. כזכור, מסר המתלונן ב-ת/3 כי הנאשם אחז בסכין לחם בעל ידית שחורה, נופף בה במרחק של כמטר אחד מגופו של המתלונן ואיים: "**היום אני רוצח אותך ואת א.ג.ג.**". בעקבות זאת נמלט המתלונן למעלה אל חדרו של א.ג.ג., וביחד נסעו למשטרה. בעדותו בבית המשפט חזר בו המתלונן מהאמור וטען כי אינו זוכר שימוש בסכין או דברי איום כלשהם, אך כאמור לא ניתן לתת אמון בגרסה שקרית זו. מנגד, הובאה ראייה המאמתת ומחזקת עד מאד את הדברים שמסר ב-ת/3.

ראייה זו הנה עדותו האמינה של א.ג.ג., אשר מסר ששמע במו אוזניו את דברי האיום שהשמיע הנאשם באותה סיטואציה, כלפיו וכלפי המתלונן. הוא אמנם לא נכח בחדר המטבח, בו שהו השניים, ובהגיונותו הוא מאשר כי לא ראה את השימוש בסכין, אך מחדרו שבקומה העליונה שמע את האיומים, ומייד לאחר מכן אף שמע מהמתלונן, שעלה לחדרו, את דבר האיום בסכין. כאן המקום לציין כי א.ג.ג. הותיר בעדותו רושם אמין ביותר. הוא מסר עדות שקולה, בהירה ובלתי מתלהמת והותיר בדבריו רושם אותנטי ומשכנע. א.ג.ג. לא הסתיר כלל את יחסיו הקרובים עם המתלונן ואף לא את ביקורתו על התנהלות הנאשם, אך לא מצאתי יסוד לטענה כי עדותו הייתה מוטה או בלתי מדויקת. א.ג.ג. אף לא נחקר כלל על ידי הסנגורית המלומדת בנוגע לטענות שהעלה כלפיו הנאשם בעדותו, לפיהן נוהג הוא דרך קבע להתנכל לנאשם.

אשר על כן השילוב שבין דברי המתלונן ב-ת/3, אותם יש להעדיף במובהק על פני דבריו בית המשפט, לבין עדותו האמינה של א.ג.ג. מבסס מעל לכל ספק סביר את עבירת האיומים המיוחסת לנאשם באישום השני. הכחשתו הסתמית של הנאשם, אינה מעוררת כל אמון ואינה מחלישה את עוצמת הראיות נגדו. יתרה מכך, כזכור, במהלך העימות ת/8, כאשר הוטחה בו טענת האיום בסכין והאיום לרצוח את המתלונן ואת א.ג.ג., השיב הנאשם אינסטינקטיבית: "**כי שיגעת אותי, הוצאת אותי מדעתי, הייתי נסער כי לא קיבלתי את כספיי**". בדברים אלה אישר למעשה הנאשם את הטענה שהוטחה בו והסביר מדוע איבד עשתונותו. בהמשך אמנם ניסה לחזור בו מאמרה זו וליתן לה פרשנות חלופית, אך הסברים אלה אינם משכנעים ויש בדבריו הללו בעימות משום ראשית הודיה, התומכת בגרסת התביעה לגבי אישום זה.

בשולי הדברים אציין כי היה מקום לגבות את עדות האם לגבי אירוע זה, שהרי המתלונן עצמו אישר כבר ב-ת/3 את נוכחותה במקום. גם אם סבר המתלונן כי היא תגבה דווקא את גרסת הנאשם, חובתה של המשטרה לאסוף את מכלול הראיות הרלבנטיות, ולא רק את אלה המפלילות את הנאשם. אי גביית עדות האם הנה אם כן בבחינת מחדל חקירה,

אלא שהשלכתם של מחדלים על ההכרעה המשפטית נבחנת תמיד אל מול מכלול הראיות, ולטעמי במקרה זה לנוכח עוצמת הראיות שהובאו לחובת הנאשם אין במחדל הנ"ל כדי להקים ספק באשמתו. עוד ראוי להזכיר כי על פי עדותם של המתלונן ושל א.ג., ובמידה רבה גם על פי דברי הנאשם עצמו, מדובר באשה קשישה וחולנית, אשר ספק אם בכוחה היה לסייע בחשיפת האמת.

אשר על כן, אני מרשיע את הנאשם בעבירה המיוחסת לו באישום השני.

האישום הראשון:

הרשעה מלאה מתחייבת לטעמי גם בנוגע לאירועי האישום הראשון. בניגוד לעדותו בבית המשפט, בה אימץ את התזה שקודמה על ידי ההגנה, לפיה הניף הנאשם את ידו לעבר השמיים ואיחל למתלונן שיבוא על עונשו מידי האל ויסבול משני התקפי לב, מסר המתלונן בתלונתו ת/4, כשעה בלבד לאחר האירוע, כי הנאשם החווה כלפיו בידו בתנועת דקירה מפורשת, אותה ליווה בביטוי "שתיים בלב". נתונים אלה, אשר סותרים מכל וכל, גם מהבחינה המילולית וגם מבחינת אופי תנועת הידיים, את הגרסה שמסר בבית המשפט, נמסרו על ידו לא רק בהודעתו הכתובה והחתומה ת/4, כאמור בדברי גובת ההודעה ליהי דרור, אלא גם בפני הסייר עיאדאת פורסן, כמפורט ב-ת/9 ובפני עורך העימות אפריים דסטה, כמפורט מפורשות בעדותו ובדו"ח העימות ת/8.

כאמור, קיימת עדיפות ברורה לגרסה שמסר המתלונן במשטרה, ומה גם שגרסה זו מאומתת ומחוזקת בעדויותיהם של 3 שוטרים שונים שראו ושמעו מהמתלונן מה אירע, זמן קצר ביותר לאחר האירוע. אמנם לא הייתה אחידות מלאה בין השוטרים בניסיונם לשחזר את טיב התנועה שהדגים להם המתלונן, אך כל אחד ואחד מהם הבהיר כי מדובר היה בתנועה המדמה דקירה לעבר חזהו של המתלונן, והם דחו מפורשות את האפשרות כי מדובר היה בהנפת היד כלפי מעלה, כך שאופייה של תנועת היד כתנועה מאיימת, כשהיא מלווה באמרה "שתיים בלב" הוכחה בבירור.

יתרה מכך, בשונה מהאישומים השלישי והרביעי למשל, גרסת הנאשם בנוגע לאישום זה, גרסה אותה מיהר המתלונן לאמץ באופן בלתי אמין, הנה גרסה כבושה הסותרת לחלוטין את גרסתו לגבי אישום זה בעת שנחקר במשטרה ובתגובתו לכתב האישום. כך למשל, בהודעתו ת/6, סיפר הנאשם כי הוא מודע לקיומו של צו ההגנה האוסר עליו לפנות אל המתלונן וטען כי כלל לא פנה אליו במועד הנקוב באישום הראשון. גם בישיבת המענה מסר גרסה דומה לפיה כלל לא פנה אל המתלונן ולא ביצע כלפיו כל תנועת יד. והנה, בעדותו בבית המשפט, שינה הנאשם מכל וכל את גרסתו ומסר כי אכן פנה אל המתלונן, הניף את ידו אל על ואיחל לו שהאל יענישו בשני התקפי לב נוספים. כפי שניתן לראות, מדובר בגרסה כבושה ונטולת כל בסיס, אשר אין כל ספק כי נבנתה לצורך ההליך הנוכחי, על מנת לנסות ולספק הסבר חלופי לאמור בכתב האישום, הסבר אשר אינו מקים אחריות פלילית. את גרסת הנאשם יש לדחות אם כך מכל וכל, ולנוכח העובדה שהודה גם במשטרה וגם בבית המשפט בכך שהיה מודע לקיומו של צו ההגנה, הרי שלצד ההרשעה בעבירת האיומים יש להרשיעו גם בעבירה של הפרת הוראה חוקית המיוחסת לו באישום זה.

בשולי הדברים אבהיר כי לא מצאתי לתת אמון בטענות הנאשם בנוגע להתנכלות ממנה הוא סובל מידי השוטרים ומידי

של א.ג.. עדים אלה, בשונה מהנאשם, הותירו רושם אמין, בעוד הנאשם סיפק הכחשות, אשר בחלקן היו לקוניות ובלתי מהימנות. גם טענת הנאשם לפיה כל המחלוקת עם המתלונן נסובה סביב הוויכוח בנושא העברת המקדמות עם השכר לא הייתה משכנעת בהתחשב בכך שתלונה ראשונה הוגשה עוד ביום 10.3.12, כחודש וחצי לפני הוויכוחים בנושא הכספי. התוצאה הכוללת היא כי ככל שנתר ספק סביר, ולו קל, בגין התשתית הראייתית, הוריתי על זיכוי של הנאשם אך באישומים הראשון והשני הוכחה אחריותו מעל לכל ספק סביר.

לאור כל האמור לעיל אני מרשיע את הנאשם בעבירות המיוחסות לו באישומים 1 ו-2, דהיינו בשתי עבירות איומים ובעבירה של הפרת הוראה חוקית, ומזכה אותו מעבירות האיומים שיוחסו לו באישומים 3 ו-4.

ניתנה היום, כ"ז אלול תשע"ד, 22 ספטמבר 2014, במעמד הצדדים.